

MANUEL ANTONIO

Texto 16

De catro a catro

TRAVESÍA

Troqueles reitorados
 o relaxe e o Sol
 aluñaron moedas efímeras
 que repañan todas
 a mesma cara e a mesma cruz

A costa e o Mar
 escam ríearon unánimes dorsos
 permutadores da mesma
 lonxínqua evasión

Temos un estrangado diagrama
 repasado por todos nobelos do horizonte
 que viraron a proa e a Rosa dos Ventos

Na fogaia dos barcos anónimos
 postos a flote pola modrigada
 estroviados no roreiro do serán
 persistiron sempre
 a mesma folla e o mesmo ronsel

Ese intertrouque de radiogramas
 que reeditaron as foras e as estrelas
 douros a multiplicación monóxiona
 das mesmas letras do mesmo morse

¿Foi a derradeira ralega de vento
 quen nos desfoliou de todas lembranzas?

O Mundo

que xa non sabe
 máis que repañar unha volta consabida
 raiou clandestinamente
 os follas imprevisitas dos almanques

Cas nosas mans suicidas
 espallaremos no carroussel dos ventos
 os catro puntos cardinaes

Meñtras o timonel
 arrumbará proa a Ningures
 Repañáremos cansos coraçóns
 cronometrando monóxionas

Nas velas indecisas
 folle o vento dun indelabel
 álbum de letrínivis

O minuetiro
 (fic tac)
 asumiu o compás das trovesias

Texto 17

De catro a catro

AO REVERSO DA NOITE

Loceiros degolados
 desángranse de ouro no Mar

De por de nós
 a Lúa
 fai ronseles infecundados

Meñtras soeou a mareia
 vai folleando no libro das velas
 Iredentos valamios eshaustos
 resñados a pendurar da cruz

Estrelas inconscientes
 mecanizan o oueso fictic

A auga toda dos oucéanos
 ensumuse nunha bógoa

E o pano branco do novo día
 enxugará os ollos do ceo.

Texto 18

De catro a catro

SÓS

Fomos ficando sós
 o Mar o barco e mais nós

Roubáronnos o Sol
 O paquebote esmaltado
 que costea con liñas de fume
 áxiles codros sin marco

Roubáronnos o vento
 Aquel valeiro que se evoudeu
 pola corda floxa do horizonte

Este oucéano desatracou das costas
 e os ventos da Rosaeta
 ourentáronse ao esquenzo
 As nosas soedades
 veñen de tan lonxe
 como as horas do reloxo

Pero tamén sabemos a manobra
 dos navios que fondean
 o soavento dunha singladura
 No cuadrante estantío das estrelas
 ficou parada esta hora:

O cadavre do Mar
 fixo do barco un cadaleiro

Fume de pipa	Soudada
Noite	Silenzo
E ficamos nós sós	Frio
sin o Mar e sin o barco	nós.

Texto 19

De catro a catro

NAYY BAR

Este bar ten balances
 e tamén está listo
 pra se facer á vela

Enchéronnos o vaso
 con toda a auga do Mar
 pra compor un cocktail de horizontes

Pendurados das horas
 alfas xeográficos d'esperantos
 están sin traducción
 E tallexan as pipas
 co adamán polígloia das bandeiras

Ese cantar improvisado
 é o mesmo
 que xa se improvisou ndiñures

¿Quen chegou ovixándonos
 desa cita noturna que temos
 co vento ao NE
 no encrucillada das estrelas opogadas?

Eiquí bebe de incógnito
 o Mariñeiro Desconecido
 —sin xeografía nin literatura—
 A noite dos naufraxos
 co seu brazo salvovidas
 aferrará comosco unha vela de chuvascos

O vaso derradeiro
 estaba cheo de despedidas

Pelas rías dispersas
 lbomnos fechando
 cada un dentro da súa alta mar

No repouso dalgún vaso
 todas as noites naufraga o Bar.

Texto 20

Con anacos do meu interior

XI

LIRIDADE NOCTÁMBULA

Eu vinte

cidade convulsa

anestesiada unha noite:

Esplababan

escorregando

as rúas

e o espanto das lúas

dos escaparates

a ringleira de faroes que se ría

como unha sucesión de disparates.

Un paraugas noctámbulo

esquivábase

no anónimo da rúa transversal.

Un reloxo pasivo

espreguizábase

cunha voz estraña do Ben e do Mal.

O rectilíneo rafaiceos

até se convenceu da mansedume espiritual

do budista chover

e o hermetismo foi sentimentoso.

Dos carrís esquecidos do tranvía

non se sabe o desexo misterioso

no paralelo rego que fuxían.

Foi unha absolución

o rumorexo longo e bo da auga

da salvaixe soberba diaria

do mastodontic camión.

Eu vinte

cidade convulsa

anestesiada unha noite que choveu

Semellábase menos allea

menos vulgarmente

e menos...

que sei Eu)

Suxerencia dos gatos

que fan do día unha vulgaridade

e de noite

nos ollos fogos-fatos

rias siluetas de excentricidade

e nos choros de gaita diluída

van sinfonizando: a vida.

Texto 22

Máis alá (extracto)

I

O XESTO

[...] Nós tencionamos tan só facer unha protesta forte, densa e implacábel contra os vellos.

Os vellos non son os que escribiron hai moitos anos

-aqueles son os devanceiros-. Os vellos son os que

escriben hoxe como se vivisen no anteite dos séculos.

[...]

A NOSA RAZÓN

[...] Tida en conta a importancia primordial que a

Arte ten nos rexurdimentos raciais (miudean os mo-

vementsos nacionalistas que comezan polo arredis-

mo artístico) chegaremos a coidar se non fracasado

polo menos de remota eficacia b actual movemento

rexurdente na Galicia se non se consegue un traco

radical no aspecto da nosa literatura. Porque é pre-

tender andar cos pes atados o tratar de libertarnos

dos trabamentos externos sen facer antes o mesmo

coa podredume interior. [...]

O RURALISMO

Os nosos poetas, desde os precursores até os seus

herdeiros actuais, non serviron máis que para em-

brutecer os nosos sentimentos. Esta verdade, espa-

llada ós catro ventos, sería o verdadeiro comezo da

loita xeral galeguista. [...]

OS DEVANCEIROS

[...] Nós non admiramos a ningún nin nos coida-

mos inferiores a ningún. [...]

O herdo dos devanceiros redúcese pois a un exem-

plo de vontade e patriotismo, espido de toda efica-

cia literaria como non sexa pola reaccion que pro-

duce o desagrado.

III

NÓS

[...] A nosa ruta, nos primeiros pasos, quere tan só

coñecer por onde non debemos ir: tódolos outros

camións poden ser nosos.

A Novidade que enxerguemos é tan só un arreda-

mento, unha liberación do pasado sen a definición

do seu resultado: isto é arbitrariamente persoal. [...]

A FALA

Tamén nós temos, aínda que noutra orde os nosos

imperativos, e comezamos pola máis agresiva in-

transixencia na Fala. [...]

DESBOTANDO

[...] Rengamos dos temas obrigados. É vergoñento

falar da escravitude da Terra, mentres non se teña

feito todo o que cómpre por anulala. [...] a literatu-

ra paisaxística ó xeito de fotografía iluminada con

notas de turista burgués, é a maior carniza da nosa

paisaxe, que aínda agarda a sensibilidade comple-

xa do noso tempo para ser interpretada. [...]

INDIVIDUALISMO

Consagramos a individualidade até o extremo de

desexar que a definición de cada un de nós sexa

unha palabra: o seu propio nome.

